

Obvodný banský úrad Banská Bystrica
ul. 9. mája č. 2
975 90 Banská Bystrica

Vaše číslo : 181-2260/2011

Vec: Odvolanie

Obvodný banský úrad v Banskej Bystrici (ďalej aj „OBÚ BB“) svojim rozhodnutím č. 181-2260/2011 zo dňa 16. augusta 2011 rozhodol o tom, že Občianske združenie Podpoľanie nad Zlatom nie je účastníkom konania v konaní o určení dobývacieho priestoru Detva. OBÚ BB svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že Dohovor o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (ďalej len „Aarhuský dohovor“), rovnako ako Dohovor o Krajine, na základe ktorých naše Občianske združenie Podpoľanie nad Zlatom (ďalej aj „OZ“) odvodzovalo svoje právo byť účastníkom konania o určení dobývacieho priestoru Detva, sú medzinárodnými zmluvami, ktoré **nemajú prednosť pred zákonom** a na ich vykonanie je potrebné prijať vnútroštátny právny predpis. Takýmto predpisom je aj zákon č. 24/2006 Z.z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie (ďalej aj „zákona EIA“), ktorý ustanovuje podmienky, na základe ktorých sa OZ môže stať účastníkom konania. Tieto podmienky je možné naplniť aktívnou účasťou OZ v procese EIA. Proces EIA však konaniu o určení dobývacieho priestoru podľa názoru OBÚ BB nepredchádza a tak tieto podmienky nebolo možné zo strany OZ splniť a preto mu ani nemohlo byť priznané postavenie účastníka konania.

V zmysle ustanovenia § 53 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb., správneho poriadku podávame voči tomuto rozhodnutiu toto

o d v o l a n i e

a to z nasledovných dôvodov.

I.

Podľa ustanovenia § 28 ods. 4 zákona č. 44/1988 Zb. o ochrane a využití nerastného bohatstva (banský zákon) *„Účastníkmi konania o určení dobývacieho priestoru sú navrhovateľ, fyzické a právnické osoby, ktorých vlastnícke a iné práva k pozemkom alebo stavbám môžu byť určením dobývacieho priestoru priamo dotknuté, a obec, v územnom obvode ktorej sa dobývací priestor nachádza a fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorej toto postavenie vyplýva z osobitného predpisu.“*

V poznámke pod čiarou je uvedený odkaz na ust. § 24 až § 27 zákona č. 24/2006 Z.z. (zákon EIA), môže byť takýmto osobitným predpisom aj iný zákon upravujúci otázku účastníctva v konaní, keďže poznámka pod čiarou nie je normatívny právny text, ale len interpretačné pravidlo. Takým predpisom **nepochybne môže byť aj správny poriadok** ako všeobecný procesný predpis upravujúci správne konanie (čo napokon vyplýva aj zo znenia ustanovenia § 41 banského zákona, kde je uvedené, že všeobecné predpisy o správnom konaní sa **nevzťahujú iba** na konania podľa § 3 ods. 3, § 5 ods. 2 až 4, § 6, 13, 14, 14a, § 27 ods. 12 až 16, § 27a a § 33 ods. 4).

Podľa § 14 ods. 1 zákona o správnom konaní, účastníkom správneho konania je aj ten *„koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak.“*

Skutočnosť, že v konaní môžu byť dotknuté práva alebo právom chránené záujmy nášho OZ, vyplýva z medzinárodného Aarhuského dohovoru.

Dohovor o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (tzv. Aarhuský dohovor) bol publikovaný v Zbierke zákonov SR pod č. 43/2006. Doložka prednosti, ktorá je súčasťou publikovaného textu dohovoru, znie nasledovne: „*Národná rada Slovenskej republiky s dohovorom vyslovila súhlas svojím uznesením č. 1840 z 23. septembra 2005 a rozhodla, že dohovor je medzinárodná zmluva podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá má prednosť pred zákonmi.*“ Z vyššie uvedených skutočností a zo znenia doložky prednosti publikovanej v Zbierke zákonov jednoznačne vyplýva aplikačná prednosť ustanovení Aarhuského dohovoru pred zákonmi Slovenskej republiky. Zároveň z uvedeného vyplýva povinnosť vykladať zákony v súlade s medzinárodnou zmluvou (Aarhuským dohovorom).

K Aarhuskému dohovoru pristúpili aj Európske spoločenstvá, a to rozhodnutím Rady č. 2005/370/ES zo dňa 17. februára 2005 (Úradný vestník Európskej únie zo dňa 17.5.2005, L 124/1). Týmto aktom sa Aarhuský dohovor stal súčasťou práva Európskych spoločenstiev - komunitárneho práva. Aarhuský dohovor teda má tzv. **nepriamy účinok**, t.j. orgány verejnej moci sú povinné vykladať vnútroštátne zákony takým spôsobom, aby boli naplnené ustanovenia dohovoru.

Pri jeho aplikácii je tiež potrebné rešpektovať tzv. **princíp účinnosti** (efektívnosti) komunitárneho práva. Podľa rozsudku Súdneho dvora Európskych spoločenstiev T-253/02 *Ayadi* zásada účinnosti (efektívnosti) komunitárneho práva prikazuje vnútroštátnemu orgánu, „*aby uplatnil procesné podmienky ustanovené jeho vnútroštátnym právnym poriadkom len v rozsahu, v akom nespochybňujú zmysel a účel... aktu Spoločenstva*“. Podľa odbornej literatúry „...*požadavek efektívnosti ve svém důsledku zavazuje národní soudy k neaplikaci, popř. k modifikované aplikaci těch vnitrostátních procesních pravidel, která prakticky znemožňují, popř. nadměru ztěžují uplatnění nároků vyplývajících z komunitárního práva.*“ (Král, R.: *Zásady aplikace komunitárního práva národními soudy*. C.H.Beck, Praha 2003, str. 79).

Aj práva priznané Aarhuským dohovorom sú súčasťou komunitárneho práva. Ustanovenia vnútroštátnych zákonov – a teda **aj ustanovenie § 14 ods. 1 správneho poriadku v spojení s ust. § 28 ods. 4 banského zákona** – musia byť nevyhnutne vykladané a uplatňované tak, aby bola zabezpečená **plná účinnosť a rešpektovanie práv vyplývajúcich z Aarhuského dohovoru**.

Právo nášho OZ byť účastníkom správneho konania vyplýva z nasledujúcich ustanovení:

Podľa čl. 2 ods. 4 Aarhuského dohovoru „*„verejnosť“ znamená jednu alebo viac fyzických osôb alebo právnických osôb a v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi alebo praxou ich združenia, organizácie alebo skupiny*“ a podľa čl. 2 ods. 5 Aarhuského dohovoru „*„zainteresovaná verejnosť“ znamená verejnosť, ktorá je alebo by mohla byť ovplyvnená rozhodovacím procesom týkajúcim sa životného prostredia alebo sa o tento proces zaujíma; pre potreby tejto definície sa mimovládne organizácie podporujúce ochranu životného prostredia a splňajúce všetky požiadavky vnútroštátneho práva považujú za zaujímavé sa o rozhodovací proces.*“

Verejnosťou sú teda aj environmentálne mimovládne organizácie – vrátane nášho občianskeho združenia. Jednoznačne to vyplýva zo stanov OZ, kde je v ich čl. II ods. 2 a 3 ako cieľ a činnosť OZ uvedené, že „*Združenie napomáha ochrane a tvorbe životného prostredia, ochrane kultúrnych a historických pamiatok a vytváraniu podmienok pre udržanie a zvyšovanie kvality života v regióne Podpoľania a v jeho okolí.*“ a „*Združenie má za cieľ chrániť životné prostredie pred negatívnymi dopadmi aktivít súvisiacich s ťažbou nerastných surovín v regióne Podpoľania a v jeho okolí.*“. Stanovy nášho OZ prikladáme ako prílohu č. 1.

Podľa čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru: „*Navyše bez toho, aby boli dotknuté procesy preskúmania uvedené v odsekoch 1 a 2, každá Strana zabezpečí, ak sú splnené podmienky uvedené v jej vnútroštátnom práve, ak sú nejaké, aby členovia verejnosti mali prístup k správne alebo súdne konaniu umožňujúcemu napadnutie úkonov a opomenutí súkromných osôb a orgánov verejnej moci, ktoré sú v rozpore s jej vnútroštátnym právom v oblasti životného prostredia.*“ Podľa čl. 9 ods. 4 prvej vety Aarhuského dohovoru: „*Navyše bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia odseku 1, postupy uvedené v odsekoch 1, 2 a 3 zabezpečia zodpovedajúcu a účinnú nápravu vrátane predbežných právnych opatrení, ak sú vhodné, a musia byť primerané, spravodlivé, včasné a nie nedostupne drahé.*“

Z čl. 9 ods. 3 vyplýva verejnosti, a to najmä environmentálnym mimovládnym organizáciám, **právo na prístup k súdne konaniu** za účelom napadnúť nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu. V podmienkach slovenského právneho poriadku spĺňa požiadavky čl. 9 ods. 3 a 4 Aarhuského dohovoru **iba súd**. Iba súd možno

považovať za „nezávislý a nestranný orgán“, ktorý disponuje právomocou zabezpečiť adekvátnu nápravu (zrušiť nezákonné rozhodnutie), vrátane právomoci vydať aj predbežné opatrenie (t.j. odložiť vykonateľnosť rozhodnutia, proti ktorému bola podaná žaloba) (pozri napr. Wilfling, P.: Prístup k spravodlivosti vo veciach životného prostredia na Slovensku – stav implementácie čl. 9 Aarhuského dohovoru. In: Jaké jsou limity soudní ochrany v Čechách? Sborník z mezinárodní konference. Praha : Zelený kruh, 2008, s. 14, dostupné na <http://www.ucastverejnosti.cz/dokumenty/sbornik-limity-soudni-ochrany-web.pdf>).

Podľa § 250 ods. 2 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku „*Žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach.*“ **Iba účastník správneho konania má teda právo byť žalobcom a teda iba účastník správneho konania má právo na prístup k súdu za účelom preskúmania zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu.**

Vzhľadom na vyššie spomínanú povinnosť štátnych orgánov vykladať právne predpisy tak, aby výklad neodporoval právnym predpisom EÚ a medzinárodnému dohovoru, **ustanovenie § 14 ods. 1 správneho poriadku v spojení s ust. § 28 ods. 4 banského zákona týkajúce sa vymedzenia účastníka konania musí byť teda bezpodmienečne vykladané tak, aby environmentálnej mimovládnej organizácii bol umožnený prístup k súdu za účelom podania žaloby proti rozhodnutiu správneho orgánu.** Treba pri tom zohľadniť aj judikatúru Súdneho dvora Európskych spoločenstiev, podľa ktorého zásada účinnosti (efektívnosti) komunitárneho práva prikazuje vnútroštátnemu orgánu „*aby uplatnil procesné podmienky ustanovené jeho vnútroštátnym právnym poriadkom len v rozsahu, v akom nespochybňujú zmysel a účel... aktu Spoločenstva*“ (rozsudok vo veci T-253/02 Ayadi). Aj z tohto rozsudku vyplýva **povinnosť správneho orgánu uplatniť a vyložiť ustanovenie § 14 ods. 1 správneho poriadku tak, aby neznemožnil právo nášho OZ na prístup k súdu.**

Jediný spôsob, ako je možné zabezpečiť splnenie tejto povinnosti, je **vyložiť a aplikovať ustanovenie § 14 ods. 1 správneho poriadku tak, že rozhodnutím v správnom konaní môžu byť priamo dotknuté právom chránené záujmy OZ.** Podľa právnej teórie „*Ekologická občianska združenie háj ve správnych řízeních své kolektivní zájmy na ochraně přírody a krajiny. V obou případech jde o práve chráněné zájmy.*“ (Svoboda, P.: Ústavní základy správního řízení v České republice. Praha: Linde Praha a.s., 2007, s. 249, pozn. č. 516).

Na základe tohto výkladu súladného s predpismi EÚ a medzinárodným dohovorom je potrebné rešpektovať postavenie OZ ako účastníka správneho konania. Právo EÚ a medzinárodný dohovor majú pred ustanovením vnútroštátneho práva aplikačnú prednosť. Preto ak je možné ustanovenie § 14 ods. 1 správneho poriadku vyložiť tak, aby naše OZ malo prístup k súdnemu konaniu, správny orgán je to povinný urobiť.

Uvedené jednoznačne potvrdil aj Súdny dvor Európskej Únie, vo svojom rozhodnutí zo dňa 8. marca 2011 vo veci C-240/09, ktorej predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 Zmluvy o ES, predložený Najvyšším súdom Slovenskej republiky vo veci žaloby Lesoochranárske zoskupenie VLK proti Ministerstvu životného prostredia Slovenskej republiky. Prejudiciálne otázky položené Najvyšším súdom SR sa týkali obdobnej otázky, aká je riešená v tomto konaní. Súdny dvor EÚ vo svojom výroku uviedol, že hoci článok 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru nemá priamy účinok v práve Európskej únie, „*Prináleží však vnútroštátnemu súdu, aby poskytol taký výklad procesného práva týkajúceho sa podmienok, ktoré je potrebné splniť na podanie správneho opravného prostriedku alebo žaloby, ktorý bude v čo najväčšej možnej miere v súlade tak s cieľmi článku 9 ods. 3 tohto dohovoru, ako aj s cieľom účinnej súdnej ochrany práv poskytovaných právom Únie, aby mohla organizácia na ochranu životného prostredia, akou je Lesoochranárske zoskupenie VLK, napadnúť na súde rozhodnutie prijaté v rámci správneho konania, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom Únie v oblasti životného prostredia.*“. Rozsudok je dostupný na internetových stránkach Súdneho dvora EÚ www.curia.eu.

Najvyšší súd SR následne vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Sžp/41/2009 zo dňa 12. apríla 2011 (je dostupný na internetových stránkach Najvyššieho súdu <http://nssr.blox.sk/blox/cms/portal/sk/rozhodnutia>), uviedol, že **iba priznaním práv, ktoré prináležia účastníkovi konania, je možné naplniť požiadavku Súdneho dvora uvedeného vo výroku jeho rozsudku „aby mohla organizácia na ochranu životného prostredia, akou je Lesoochranárske zoskupenie VLK, napadnúť na súde rozhodnutie prijaté v rámci správneho konania, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom Únie v oblasti životného prostredia“.**

Ako uviedol Najvyšší súd, iba účastník správneho konania môže podľa slovenského právneho poriadku podať žalobu na súd na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a tak je pre **naplnenie**

uvedených práv vymedzenie pojmu účastník konania určujúce. Podľa názoru Najvyššieho súdu je základným kritériom pre posúdenie účasti predovšetkým dopad účinkov postupu orgánu štátnej moci (súdu alebo orgánu verejnej správy) alebo jeho rozhodnutia na základné práva, ktoré má takáto osoba zaručené v ústave alebo prostredníctvom medzinárodnej zmluvy, bez ohľadu na procesné označenie osoby v konaní. Keďže podľa Najvyššieho súdu je nepochybné, že jednotlivci združení v zoskupení VLK, sa združili za účelom naplňania svojho práva na priaznivé životné prostredie a zároveň je z preambuly Aarhuského dohovoru zrejmé, že každá zo zmluvných strán dohovoru má povinnosť chrániť a zlepšovať životné prostredie a zároveň zabezpečiť občanom prístup k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia, musia byť tieto skutočnosti rešpektované aj v správnych konaniach týkajúcich sa životného prostredia a Najvyšší súd tak nemôže brániť jednotlivcom združeným v zoskupení VLK v naplňaní ich ústavných práv.

Vzhľadom k vyššie uvedenému tak podľa názoru Najvyššieho súdu uvedené medzinárodnoprávne záväzky Slovenskej republiky týkajúce sa ústavou akceptovaného zabezpečenia práva verejnosti na priaznivé životné prostredie „majú v konečnom dôsledku ten dopad, že narušujú klasickú koncepciu aktívnej legitímácie jednotlivcov v konaní pred správnymi orgánmi tým, že priznávajú postavenie účastníka konania aj verejnosti, resp. v niektorých prípadoch iba verejnosti zainteresovanej na ochrane životného prostredia.“

Vzhľadom k tomu, že právne názory Súdneho dvora a jeho požiadavky uvedené v rozsudku sú záväzné nielen pre vnútroštátne súdy (čo potvrdzuje uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu) ale aj pre ostatné vnútroštátne orgány, na ktoré sa rozsudok Súdneho dvora vzťahuje. Ide o tie štátne orgány, ktoré rozhodujú v správnych konaniach o zásahoch do zložiek životného prostredia chránených komunitárnym právom, teda v danom prípade aj OBÚ BB. Tieto štátne orgány sú rovnako povinné sa uvedeným rozsudkom Súdneho dvora riadiť a aplikovať ho vo svojej praxi v súlade s jeho požiadavkami (ako aj s požiadavkami Najvyššieho súdu).

Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie o určení dobývacieho priestoru je jednoznačne úkonom orgánu verejnej moci, ktorý môže byť rozpore s právom v oblasti životného prostredia, a teda sa naň vzťahuje čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, je potrebné aj v tomto konaní naplniť jeho požiadavky, a to v zmysle uvedených rozhodnutí Súdneho dvora EÚ a Najvyššieho súdu SR. OBÚ BB tak jednoznačne mal nášmu OZ priznať postavenie účastníka konania. Je zrejmé, že naše OZ v danej situácii a v zmysle citovaných článkov Aarhuského dohovoru je subjektom rovnakého charakteru, ako uvedené Lesoochranárske zoskupenie VLK a teda nášmu OZ musí byť priznané postavenie účastníka konania.

II.

Podľa ust. čl. 6 ods. 4 Dohovoru „Každá Strana umožní včasnú účasť verejnosti v čase, keď sú ešte otvorené všetky možnosti a účasť verejnosti sa môže uskutočniť efektívne.“ Včasnosť účasti verejnosti na povoľovacích konaniach vyplýva tiež z ust. čl. 9 ods. 4 Dohovoru, podľa ktorého „Navyše bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia odseku 1, postupy uvedené v odsekoch 1, 2 a 3 zabezpečia zodpovedajúcu a účinnú nápravu vrátane predbežných právnych opatrení, ak sú vhodné, a musia byť primerané, spravodlivé, včasné a nie nedostupne drahé.“ Citované ustanovenia Dohovoru treba interpretovať v tom zmysle, že strany dohovoru (teda aj Slovenská republika) sú povinné zabezpečiť účasť verejnosti v takom štádiu povoľovacích konaní, kedy verejnosť môže ešte reálne ovplyvniť celkový výsledok povoľovania týkajúceho sa predmetnej činnosti. V opačnom prípade by boli akékoľvek ustanovenia o účasti verejnosti na povoľovaní obsolentnými a zbytočnými ustanoveniami.

Podľa ustanovenia § 1 ods. 1 písm. a) bod 2. zákona EIA tento zákon upravuje postup odborného a verejného posudzovania predpokladaných vplyvov na životné prostredie „navrhovaných činností pred rozhodnutím o ich umiestnení alebo pred ich povolením podľa osobitných predpisov“.

Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že proces posudzovania vplyvov na životné prostredie sa musí uskutočniť vždy pred rozhodnutím o umiestnení činnosti, ktoré predchádza samotnému povoleniu činnosti. Územným rozhodnutím sa podľa § 32 zákona č. 50/1976 Zb. stavebného zákona rozumejú:

- rozhodnutie o umiestnení stavby,
- rozhodnutie o využití územia,
- rozhodnutie o chránenom území alebo o ochrannom pásme,
- rozhodnutie o stavebnej uzávere.

V zmysle § 27 ods. 6 banského zákona je **rozhodnutie o určení a zmene dobývacieho priestoru rozhodnutím o využití územia**.

Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že rozhodnutie o určení dobývacieho priestoru je územným rozhodnutím, ktorému v súlade s ust. § 1 ods. 1 zákona EIA v spojení s ust. § 28 banského zákona a § 32 stavebného zákona **nevyhnutne musí predchádzať posúdenie vplyvov zamýšľanej činnosti na životné prostredie**. Na to, aby bol naplnený účel zákona EIA, ktorým je v zmysle jeho ustanovenia § 2 písm. b) „zistiť, opísať a vyhodnotiť priame a nepriame vplyvy ... navrhovanej činnosti na životné prostredie,“ je nevyhnutné, aby došlo k posúdeniu vplyvov na životné prostredie už pred umiestnením činnosti v území. Umiestnenie činnosti totiž môže samo o sebe znamenať zvýšený predpoklad negatívneho vplyvu na životné prostredie (napr. v prípade umiestňovanie zdraviu škodlivej prevádzky v blízkosti vodného zdroja pitnej vody). Tento vplyv by v prípade, ak by posudzovanie činnosti prebehlo až po vydaní rozhodnutia o umiestnení činnosti, **nebol vôbec posúdený**. Podľa ustálenej praxe štátnych orgánov proces EIA sa uskutoční **pred prvým povolovacím konaním týkajúcim sa posudzovanej činnosti**, v danom prípade teda pred rozhodnutím o určení dobývacieho priestoru.

Vzhľadom k tomu, že v zmysle ustanovenia § 38 ods. 2 zákona o EIA „Povoľujúci orgán nemôže bez priloženia záverečného stanoviska k činnosti vydať rozhodnutie podľa osobitných predpisov o povolení navrhovanej činnosti, ktorá je predmetom posudzovania.“, **nemôže OBÚ BB vydať rozhodnutie o určení dobývacieho priestoru bez toho, aby prebehol proces hodnotenia tejto činnosti na životné prostredie a bolo vydané záverečné stanovisko z tohto hodnotenia vplyvov na životné prostredie**.

V danom prípade nepochybne ide o **činnosť, ktorá podlieha povinnému hodnoteniu vplyvov na životné prostredie podľa zákona o EIA**, a to v súlade s časťou 1, položka 15 a časť 11 položka 7 Prílohy 8 zákona o EIA.

Navyše, aj samotný banský zákon predpokladá, že proces EIA predchádza rozhodnutiu o určení dobývacieho priestoru. V zmysle ust. § 28 ods. 4 banského zákona je účastníkom konania o určení, zmenách alebo zrušení dobývacieho priestoru aj „...fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorej toto postavenie vyplýva z osobitného predpisu“, pričom odkaz pod čiarou k tomuto ustanoveniu odkazuje na zákon o EIA (§ 24 a § 27). Znamená to teda, že okruh účastníkov konania je ustálený s ohľadom na proces EIA, ktorý povolovaciemu konaniu predchádza. Z uvedeného potom vyplýva, že účastníkom konania o určení dobývacieho priestoru je aj zainteresovaná verejnosť zadaná v súlade s ust. § 24 - § 27 zákona EIA. Ak by to tak nebolo, došlo by k obchádzaniu uvedených zákonných ustanovení a k nezákonnému ukráteniu práv nášho OZ.

Táto skutočnosť je **už v súčasnosti ustálenou praxou - konanie o určení dobývacieho priestoru je jedným (prvým) z rozhodnutí o povolení banskej činnosti, a tak už pred týmto povolovaním je nevyhnutné vykonať proces posudzovania vplyvov na životné prostredie podľa zákona o EIA**. Vyplýva to z webových stránok Ministerstva životného prostredia SR www.enviroportal.sk, kde sú zdokumentované viaceré procesy EIA na činnosti rozšírenie/zmenu/určenie dobývacieho priestoru (napr. proces posudzovania vplyvov na zámer „Rozšírenie dobývacieho priestoru lomu Ladce – Butkov“). Obdobne v prílohe č. 2 prikladáme kópiu rozhodnutia o prerušení konania vedenom na Obvodnom banskom úrade v Košiciach za účelom doplnenia podkladov konania, ktorým je vykonanie procesu EIA na posúdenie umiestnenia činnosti určenia dobývacieho priestoru v známom prípade povolovania ťažby uránu v lokalite Jahodná pri Košiciach. Z uvedeného rozhodnutia je zrejmé, že aj Obvodný banský úrad v Košiciach pokladal za nevyhnutné, aby k procesu posudzovania vplyvov na životné prostredie podľa zákona EIA došlo už pred rozhodnutím o určení dobývacieho priestoru. **Vzhľadom k tomu, že v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 správneho poriadku „správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely“, by OBÚ BB mal v tomto prípade postupovať s už ustálenou praxou**.

III.

Vzhľadom k vyššie uvedenému sme presvedčení, že OBÚ BB v zmysle ustanovenia § 29 správneho poriadku mal konanie o určení dobývacieho priestoru **prerušiť a vyzvať navrhovateľa na odstránenie nedostatkov podania, ktorým je chýbajúca povinná náležitosť – záverečné stanovisko z procesu posudzovania vplyvov na životné prostredie podľa ustanovenia § 37 zákona EIA**. V zmysle ustanovenia § 38 ods. 2 zákona EIA nemôže OBÚ BB, ako povoľujúci orgán, bez priloženia záverečného stanoviska k činnosti rozhodnúť vo veci samej. **Obdobne mal OBÚ BB prerušiť aj správne konanie o tom, či naše OZ má postavenie účastníka**

konania v zmysle príslušných ustanovení zákona EIA. Rozhodnutia v oboch týchto konaniach sú závislé od vyriešenia predbežnej otázky, o ktorej OBÚ BB nemá právomoc rozhodovať. Až potom, ako prebehne proces EIA, bude tak možné rozhodnúť o tom, či naše OZ spĺňa podmienky podľa zákona EIA na to, aby sa stalo účastníkom následného povoľovacieho konania, ktorým je aj konanie o určení dobývacieho priestoru.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žiadame, aby odvolací orgán rozhodnutie prvostupňového orgánu zrušil a konanie zastavil, alternatívne aby sám rozhodol o tom, že naše občianske združenie je účastníkom konania o určení dobývacieho priestoru Detva.

Detva, 30. augusta 2011.

Ing. Roman Podhradský
štatutárny zástupca OZ Podpoľanie nad zlato

Prílohy: podľa textu